

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI

Nedjelja, 24. listopada 2021.

[Multimedia]

Bartimej – veliki učitelj molitve

Draga braćo i sestre,

U Evanđelju današnje Evanđelje pripovijeda se o tome kako je Isus, izlazeći iz Jerihona, vratio vid Bartimeju, slijepcu koji je prosio kraj puta (*Mk 10, 46-52*). To je važan susret, posljednji prije Gospodinova ulaska u Jeruzalem radi Pashe. Bartimej je izgubio vid, ali ne i glas! Naime, kad je čuo da putem prolazi Isus, stade vikati: „Sine Davidov, Isuse, smiluj mi se!“ (r. 47). I vikao je i vikao to. Učenicima i mnoštvu to smeta te ga prekoravaju ne bi li ga ušutkali. Ali on više još jače: „Sine Davidov, smiluj mi se!“ (r. 48). Isus ga čuje i odmah se zaustavlja. Bog uvijek sluša vapaj siromaha i Bartimejeva vika ga uopće nije zasmetala, naprotiv, opaža da je taj vapaj pun vjere, vjere koja se ne boji biti uporna, kucati na Božje srce, usprkos nerazumijevanju i prekoravanjima. Upravo u tome je korijen čuda. Naime, Isus mu kaže: „Vjera te tvoja spasila“ (r. 52).

Bartimejeva vjera izvire iz molitve, molitve koja nije suhoparna ili stidljiva. On prije svega Gospodina naziva „Sinom Davidovim“, to jest priznaje Mesiju, Kralja koji dolazi na svijet. Zatim ga s pouzdanjem zove po imenu: „Isuse“. Ne boji se Isusa, ne distancira se od njega. I tako, iz srca više Bogu prijatelju svoje drame: „Smiluj mi se!“. Samo ta molitva: „Smiluj mi se!“. Ne traži od njega sitniš kao od drugih prolaznika. Ne. *Od Onoga koji može sve*, traži sve. Od ljudi traži sitniš, od Isusa koji je svemoćan, traži sve: „Smiluj se *meni*, smiluj sve svemu onom što jesam“. Ne traži neku milost, nego prikazuje samoga sebe: moli milosrđe za svoju osobu, za svoj život. Nije malo to što traži, ali je to prelijepa prošnja, jer zaziva milosrđe, to jest suosjećanje, Božje milosrđe,

njegovu nježnost.

Bartimej ne koristi mnogo riječi. Kaže ono bitno i uzda se u Božju ljubav, koji može učiniti da u njegovu životu sve oživi čineći sve ono što je nemoguće ljudima. Zato od Gospodina ne traži milostinju, već mu očituje sve, svoju sljepoću i svoje trpljenje, koje je veće od same sljepoće. Sljepoća je bila „vrh ledenog brijega“, no u njegovu srcu su se nalazile brojne rane, poniženja, neostvareni snovi, pogreške i grižnje savjesti. Molio je srcem. A mi? Kad od Boga tražimo neku milost, uključimo li u molitvu također svoju prošlost, rane, poniženja, neostvarene snove, grižnje savjesti?

„*Isuse, Sine Davidov, Smiluj mi se!*“. Neka to bude i naša današnja molitva. Zapitajmo se i: „Kakva je naša molitva?“. Neka se svaki od nas zapita: „Kakva je moja molitva?“. Je li hrabra, ima li onu dobru Bartimejevu ustrajnost, zna li *prepoznati Gospodina kad prolazi* ili se zadovoljava time da mu svako toliko uputi kratki formalni pozdrav, kad se toga sjetim? One mlake molitve od koje nema nikakve koristi. Zatim: je li moja molitva „sadržajna“, ogoljuje li srce pred Bogom? Donosim li mu povijest i lica iz mog života? Ili je pak anemična, površna, sačinjena od ritualâ bez ljubavi i bez srca? Kada je vjera živa molitva je usrdna: ne prosi sitniš, ne svodi se na trenutne potrebe. Od Isusa koji može sve, treba tražiti sve. Ne zaboravite to. Od Isusa koji može sve, treba tražiti sve, svojom ustrajnošću pred njim. On jedva čeka da izlije svoju milost i svoju radost u naša srca, ali nažalost mi smo ti koji se držimo podalje, možda zbog bojazni ili lijenosti ili nevjere.

Mnogi od nas, kad molimo, ne vjerujemo da Gospodin može učiniti čudo. Sjetim se onog događaja – to sam svojim očima vidio – s ocem kojem su liječnici rekli da njegova devetogodišnja kći neće preživjeti noć, bila je u bolnici. On je sjeo u autobus i otputovao do sedamdeset kilometara udaljenog Gospina svetišta. Bilo je zatvoreno i on, držeći se rukama za ulazna vrata, proveo je čitavu noć vapeći Boga, vapeći iz srca. Kad se ujutro vratio u bolnicu zatekao je suprugu u suzama. I pomislio je: „Umrlo je“. A supruga će mu: „Neshvatljivo, potpuno neshvatljivo, liječnici kažu da se nešto čudno dogodilo, izgleda je je ozdravila!“. Vapaj toga čovjeka koji je tražio sve, čuo je Gospodin koji mu je dao sve. To nije izmišljena priča, to sam vidio u jednoj drugoj biskupiji. Imamo li tu hrabrost u molitvi? Od onoga koji nam može dati sve, tražimo sve, poput Bartimeja, koji je veliki učitelj, veliki učitelj molitve. Neka nam on, Bartimej, bude primjer konkretne vjere, hrabre i uporne vjere. A Majka Božja, Djevica s molitvom na usnama, neka nas nauči utjecati se Bogu svim srcem, s pouzdanjem da On pažljivo sluša svaku molitvu.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre,

izražavam svoju blizinu tisućama migranata, izbjeglica i onima kojima je potrebna zaštita u Libiji. Nikad vas ne zaboravljam. Čujem vaše vapaje i molim za vas. Mnogi od tih muškaraca, žena i

djece izvrnuti su neljudskom nasilju. Ponavljam apel međunarodnoj zajednici da održi svoja obećanja i traži zajednička, konkretna i trajna rješenja za upravljanje migracijskim tokovima u Libiji i na cijelom Mediteranu. Koliko samo trpe oni koji su odbačeni! Tamo se nalaze pravi logori. Treba stati na kraj povratku migranata u nesigurne zemlje i dati prioritet spašavanju ljudskih života na moru, uz pomoć uređaja za spašavanje i sigurnih mehanizma iskrcavanja, zajamčiti im dostojanstvene životne uvjete, alternative pritvoru, redovne migracijske putove i pristup postupcima za dobivanje azila. Osjećajmo se svi odgovornima za tu našu braću i sestre koje su previše godina bili žrtve ove vrlo ozbiljne situacije. Pomolimo se zajedno za njih u tišini.

U Bresciji je jučer proglašena blaženom sestra Lucija od Bezgrešne, redovnica iz družbe Službenica milosrđa. Bila je krotka i gostoljubiva žena, umrla je 1954. u 45. godini života, nakon života utrošenog u služenju drugima, pa i kada joj je bolest oslabila tijelo, ali ne i duh. Danas je pak u Riminiju blaženom proglašena djevojka Sandra Sabbatini, studentica medicine, koja je izgubila život u prometnoj nesreći u 22.-oj godini života. Ta vesela djevojka, nadahnuta velikim milosrđem i svakodnevnim molitvom, s oduševljenjem se posvetila službi najslabijih na tragu karizme sluge Božjega don Oreste Benzija. Molim pljesak dvjema blaženicama. Svi zajedno!

Danas, na Svjetski dan misija, gledamo na te dvije nove blaženice kao svjedokinje koje su navješćivale evanđelje svojim životom. I sa zahvalnošću upućujem svoje pozdrave brojnim misionarima – svećenicima, redovnicima i redovnicima te vjernicima laicima – koji na prvoj crti ulažu svoje snage u služenju Crkvi, plaćajući osobno – ponekad po visokoj cijeni – svoje svjedočenje. Ne čine to zbog prozelitizma, nego zato da svjedoče evanđelje u svojim životima u zemljama koje ne poznaju Isusa. Veliko hvala misionarima! Veliki pljesak i njima, svi! Pozdravljam i sjemeništare Urbanova Zavoda.

I pozdravljam sve vas, dragi Rimljani i hodočasnici iz raznih zemalja. Posebno pozdravljam peruansku zajednicu – koliko je samo zastava Perua! – koja slavi blagdan Señor de los Milagros. I ovogodišnje jasllice će biti iz peruanske zajednice. Pozdravljam i filipinsku zajednicu u Rimu; pozdravljam Centro Academico Romano Fundación (Španjolska); pripadnice družbe Kćeri Presvetog Srca Isusova koje su se okupile na svom kapitolu i skupinu zajednice Emmanuel. Pozdravljam, k tome, sudionike „maratona“ od Trevisa do Rima i sudionike „Puti“ od Sacra di San Michele do Monte Sant'Angela; biciklističko hodočašće u spomen na svetog Luigija Guanellu; pozdravljam vjernike iz Palmija, Asole i San Catalda. I upućujem poseban pozdrav sudionicima socijalnog tjedna talijanskih katolika, okupljenih u Tarantu na temu „Planet kojem se nadamo“.

Svima želim ugodnu nedjelju. Baš lijepo vrijeme! I molim vas, ne zaboravite moliti za mene. Dobar tek i doviđenja!